

μετάφραση
Μαρία Φακίνου

διόπτρα

Τίτλος πρωτοτύπου
THE IMPROBABLE TALES OF BASKERVILLE No 2
Ali Standish, writing as Sir Arthur Conan Doyle

Text copyright © Conan Doyle Estate Ltd. and Working Partners Limited, 2023.

Certain Sherlock Holmes stories are protected by copyright in the United States owned by Conan Doyle Estate Ltd®

The Series has been licensed to Dioptra Publishing by the Working Partners Limited in association with Conan Doyle Estate Ltd.

Arthur Conan Doyle® and are registered trademarks of Conan Doyle Estate Ltd. Used under license from Working Partners Limited in association with Conan Doyle Estate.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Διόπτρα, 2026
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Conan Doyle Estate Ltd. και Working Partners Limited.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη. Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3) Οδηγία (ΕΕ) 2019/790.

Πρώτη ελληνική έκδοση: **Νοέμβριος 2026**

Μετάφραση: **Μαρία Φακίνου**
Επιμέλεια κειμένου: **Αναστασία Αθηναίου**
Προσαρμογή εξωφύλλου - Σελιδοποίηση: **Ηλίας Σούφρας**

Κεντρικά γραφεία
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

Βιβλιοπωλείο Books & Life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: info@dioptra.gr

ISBN: 978-618-10-0349-8

Στον Άρλο Λαρκ – ας είναι αυτή η πρώτη από
τις πολλές περιπέτειες που θα μοιραστούμε.

«Όταν έχεις αποκλείσει το αδύνατο,
αυτό που απομένει, όσο απίθανο κι αν φαίνεται,
πρέπει να είναι η αλήθεια».

Σέρλοκ Χολμς

Περιεχόμενα

Στο τρένο ολοταχώς 11
Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος 22
Πρελούδιο για μια κηδεία 28
Η κυρία Ιγκλ αποτρέπει την καταστροφή 36
Ο κύριος Μοριάρτι 47
Σιωπηλή κοινωνία 57
Ο ιππότης, ο απατεώνας και ο κατάσκοπος 66
Οι πέντε Κύκλοι 79
Οι δυνάμεις της Άγκαθα Φοξ 87
Ο τόπος του εγκλήματος 100
Το Πεντάκτινο Αστέρι 109
Το βάρος των μυστικών 121
Το φάντασμα στον κύκλο 134
Εγκληματική ενέργεια 140
Επιθεωρητής Σμιθ 145
Το μήνυμα του πνεύματος 157
Ο Άρθουρ τα ᾽χει χαμένα 170
Το άγρυπνο βλέμμα της Αϊρίν 179
Χίλιες λέξεις 189
Hojita de la Muerte 200
Απαγγέλλονται κατηγορίες 211
Λογομαχία στο ξέφωτο της Κίπερ 220
Πισώπλατο χτύπημα 228
Στο αερόπλοιο ξανά 243
Ο επισκέπτης του Γκρόβερ 254

Οι δύο Άρθουρ 263
Τα μυστικά της Μόργκαν λε Φέι 274
Το δηλητηριασμένο δισκοπότηρο 286
Μιλώντας με τη Ρόουζ 299
Η συμφωνία 310
Ψίχουλα ψαριού 319
Ο δαίδαλος του Μπέικερ 326
Ο όρκος του Πράσινου Ιππότη 335
Να ζήσεις για να δεις το αύριο 355
Ηλεκτρικά αστέρια και άλματα στο κενό 364
Μια συγγνώμη και μια πρόσκληση 369
Με τον Χολμς 377
Το Συνέδριο Εφευρετικότητας 384
Ο Εσωτερικός Κύκλος 402
Η ένοικος της κυρίας Ντόιλ 410
Ευχαριστίες 413
Φωτογραφίες και πληροφορίες από τον κόσμο του Άρθουρ Κόναν Ντόιλ 415
Τα πάντα για τον Άρθουρ Κόναν Ντόιλ 421

ΕΝΑ

Στο τρένο ολοταχώς

Ο ΑΡΘΟΥΡ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΪΛ ήταν από τα αγόρια που έκοβε το μάτι τους, ακόμα και μες στην πρωινή φούρια και τα πηγαινέλα του ολοκαίνουριου σιδηροδρομικού σταθμού Γουέβερλι του Εδιμβούργου. Τίποτα δεν του ξέφευγε· και οι τίτλοι της εφημερίδας που κρατούσε κάτω από το μπράτσο του ένας περαστικός επιχειρηματίας, και το χέρι ενός κλέφτη παραδίπλα, ο οποίος σούφρωνε αστραπιαία το πορτοφόλι μιας κυρίας που ετοιμαζόταν να επιβιβαστεί στο βαγόνι της πρώτης θέσης.

Και σίγουρα δεν του ξέφυγε ο αδύνατος άντρας με το πελιδνό, σοβαρό πρόσωπο που τον κοίταζε, στυλώνοντας το βλέμμα του πάνω του μες στον κατάμεστο σταθμό.

Το είχε δει αυτό το πρόσωπο κάμποσες φορές κατά τη διάρκεια των διακοπών των Χριστουγέννων να κοιτάζει

παγερά από απέναντι το φτωχικό σπίτι του. Και τώρα να τος πάλι, ακολουθούσε ξανά ολοφάνερα τον Άρθουρ και την οικογένειά του.

Τι να σήμαινε άραγε;

«Ο Άρθουρ θα χάσει το τρένο, αν δεν βιαστούμε», είπε δυνατά η κυρία Ντόιλ που προπορευόταν κάμποσα βήματα. «Κάνε γρήγορα, Μέρι!»

Ο Άρθουρ έριξε μόλις για μια στιγμή μια ματιά στη μαμά του. Ωστόσο, ήταν αρκετή για να προλάβει ο άντρας να χαθεί μέσα στο πλήθος. Εξαφανίστηκε, όπως είχε εξαφανιστεί όταν ο Άρθουρ προσπάθησε να λογαριαστεί μαζί του βγαίνοντας από το σπίτι του.

Δεν προλάβαινε τώρα να τρέξει ξοπίσω από τον άντρα. Και σίγουρα δεν επρόκειτο να χάσει το τρένο που θα τον πήγαινε πίσω στο Μπάσκερβιλ Χολ!

Γύρισε για να πιάσει το χέρι της Μέρι, της μικρότερης αδερφής του. Ένα λεπτό πριν, τον ακολουθούσε μες στον σταθμό τρέχοντας πίσω του.

Όμως τώρα ήταν άφαντη.

Ο Άρθουρ έψαξε με το βλέμμα του την αποβάθρα. Μόνο τρία πράγματα θα μπορούσε να είχαν συμβεί στη Μέρι.

Πρώτον, μπορεί να είχε χαθεί μέσα στο πλήθος. Του φάνηκε απίθανο, μια και μόλις ένα λεπτό πριν ήταν σχεδόν πίσω του.

Δεύτερον, μπορεί να την είχαν απαγάγει. Μήπως

κάποιος συνεργός του άντρα με το πελιδνό πρόσωπο; Κι αυτό έμοιαζε απίθανο· ο σταθμός ήταν γεμάτος κόσμο. Κάποιος θα το είχε προσέξει και θα είχε βάλει τις φωνές.

Τρίτον, μπορεί να είχε πάει κάπου μόνη της. Σε αυτή την περίπτωση, πού θα πήγαινε η αδερφή του που αγαπούσε τόσο την περιπέτεια;

Το βλέμμα του στράφηκε αστραπιαία στο κοντινότερο τρένο.

«Μέρι, όχι!»

Έτρεξε προς τα κει με μεγάλες δρασκελιές και έπιασε τη μικρή του αδερφή από τη μέση, τη στιγμή που ετοιμαζόταν να τρυπώσει σε κάποιο βαγόνι. Με έναν βαθύ αναστεναγμό, την έβγαλε από το τρένο.

«Είναι άδικο!» φώναξε η Μέρι καθώς ο Άρθουρ την ακουμπούσε πάλι στο δάπεδο του σταθμού. «*Εσύ* θα φύγεις με το τρένο. Εγώ γιατί δεν μπορώ;»

«Επειδή σε χρειαζόμαστε στο σπίτι», είπε κοφτά η μαμά τους, πιάνοντας σφιχτά τη Μέρι από το χέρι και τραβώντας τη να προχωρήσει. «Το οποίο μπορεί να μην αντίκριζες ποτέ ξανά, αν είχες καταφέρει να ανέβεις σε ένα τρένο που πήγαινε στο Τιμπουκτού».

Ένα θλιβερό σφύριγμα ακούστηκε από μπροστά καθώς περπατούσαν με γρήγορο βήμα στο πλευρό της κυρίας Ντόιλ.

«Φτάσαμε», είπε εκείνη μετά από λίγο, και η φωνή της αντήχησε βροντερή πάνω από τον θόρυβο του πλήθους

που πηγαινοερχόταν και των τρένων που περίμεναν με τις μηχανές αναμμένες. Κοντοστάθηκε κάτω από μια πινακίδα που έγραφε «ΕΠΙΒΑΤΕΣ ΤΡΙΤΗΣ ΘΕΣΗΣ», έκλεισε τον Άρθουρ στην αγκαλιά της και μετά τον άφησε στις τέσσερις αδερφές του –πέντε αν υπολόγιζες και το μωρό, την Κόνστανς– που τον τραβούσαν μια η μία και μια η άλλη για να τον αποχαιρετήσουν.

«Να μας γράφεις συχνά», είπε η Ανν.

«Και μακριά από μπελάδες», συμπλήρωσε η Κάθριν, ρίχνοντάς του μια προειδοποιητική ματιά.

Και πού να 'ξεραν, σκέφτηκε ο Άρθουρ.

Δεν είχε πει ούτε τα μισά στην οικογένειά του απ' όσα είχαν συμβεί στο πρώτο τρίμηνο που πέρασε στο Μπάσκερβιλ Χολ. Δεν ήξεραν ότι η Ντίνα Γκρέι, μια καθηγήτριά του, έκρυβε στο σχολείο μια μηχανή που σε έκανε αθάνατο. Και σίγουρα δεν ήξεραν για τον πτεροδάκτυλο, ένα δεινοσαυράκι το οποίο κατά λάθος είχε επαναφέρει στη ζωή ο Άρθουρ, και που ακόμα και τώρα μάλλον πετούσε από δω κι από κει στο κτήμα του Μπάσκερβιλ Χολ. Ένιωσε την καρδιά του να πεταρίζει από ενθουσιασμό. Ανυπομονούσε να επιστρέψει.

Η Κόνστανς τον αποχαιρέτησε μουρμουρίζοντας ακαταλαβίστικα μέσα από την αγκαλιά της κυρίας Ντόιλ. Η μικρούλα Καρολάιν γλυκοκοίταζε τα πόδια του Άρθουρ, ψάχνοντας να βρει το καλύτερο σημείο για να δαγκώσει· έτσι έδειχνε την αγάπη της. Η Μέρι δεν

καταδεχόταν να του μιλήσει, επειδή της είχε χαλάσει το σχέδιο διαφυγής της.

«Θα πω μια καλή κουβέντα για σένα στο σχολείο», της ψιθύρισε στο αφτί. «Ούτως ώστε, όταν έχεις μεγαλώσει αρκετά, να μπορέσεις ίσως να έρθεις κι εσύ».

Μόλις το άκουσε αυτό η Μέρι, τον αγκάλιασε από τη μέση και ξέσπασε σε κλάματα.

«Άρθουρ, καλέ μου, πρέπει να φύγεις», είπε η μαμά του, τραβώντας τη Μέρι για να ξεκολλήσει από πάνω του και ρίχνοντάς του μια διστακτική σκουντιά προς τις σκάλες. «Αλλά πρώτα…»

Έβγαλε ένα κασκόλ μέσα από το παλτό της, που το κάθε τετραγωνάκι του ήταν πλεγμένο με διαφορετικό χρώμα μαλλί. Κάποια ήταν περισσότερο χοντροκομμένα από τα άλλα.

«Το φτιάξαμε όλες μαζί», είπε η κυρία Ντόιλ, τυλίγοντάς το γύρω από τον λαιμό του. «Δώρο για τα Χριστούγεννα, έστω και καθυστερημένα».

«Για να μη μας ξεχάσεις!» συμπλήρωσε η Μέρι.

«Για να είσαι στα ζεστά και να μην κρυώσεις», διόρθωσε η Κάθριν.

«Είναι πανέμορφο», είπε ο Άρθουρ, χαμογελώντας πλατιά στην οικογένειά του. «Σας ευχαριστώ».

«Άμεση επιβίβαση!» είπε δυνατά μια φωνή κάπου παραδίπλα.

Ο Άρθουρ ανέβηκε γρήγορα γρήγορα τα σκαλιά και

μπήκε στο τρένο, χαιρετώντας τη μητέρα του και τις αδερφές του καθώς έβρισκε μια θέση σε έναν πάγκο με σκληρή ράχη. Οι Ντόιλ στέκονταν στην αποβάθρα και τον χαιρετούσαν. Τα μάτια της κυρίας Ντόιλ γυάλιζαν από τα δάκρυα, και ο Άρθουρ ένιωσε έντονα τη λαχτάρα να κλείσει τη μαμά του και όλες τις αδερφές του για άλλη μια φορά στην αγκαλιά του.

Τότε σφίχτηκε η καρδιά του. Το τρένο άρχισε να κινείται ξαφνικά, αφήνοντας πίσω τις υπόλοιπες Ντόιλ.

Μια νέα περιπέτεια είχε ξεκινήσει.

Καθώς το τρένο κινούνταν μες στο σταθμό, ο Άρθουρ σάρωσε με το βλέμμα του τον κόσμο μια τελευταία φορά χωρίς να δει πουθενά τον άντρα που τους ακολουθούσε. Πάλι καλά. Όμως κατάλαβε ότι υπήρχε κι ένα άλλο πρόσωπο που έψαχνε να βρει. Κάτι μέσα του ήλπιζε ότι ο πατέρας του μπορεί να είχε αλλάξει γνώμη τελευταία στιγμή και να είχε έρθει για να τον ξεπροβοδίσει.

Ο κύριος Ντόιλ είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος των διακοπών κλεισμένος στο γραφείο του, λέγοντας ότι είχε το στομάχι του. Παρ' όλα αυτά, ο Άρθουρ μύριζε το αλκοόλ όποτε συναντιόνταν στις σκάλες.

Ο πατέρας του δεν θα μπορούσε να κάνει τίποτα απολύτως για να προστατεύσει την οικογένειά του από τον άντρα με το πελιδνό πρόσωπο, αν επέστρεφε. Η μόνη παρηγοριά του Άρθουρ ήταν ότι ο άντρας φαινόταν να ενδιαφέρεται να κατασκοπεύει μόνο εκείνον, όχι τις αδερφές του

ούτε τους γονείς του. Όμως ποιος ήταν αυτός ο άντρας… και τι ήθελε;

Μπορεί να δουλεύει για τον Πράσινο Ιππότη.

Ο Άρθουρ εξακολουθούσε να έχει περισσότερα ερωτήματα παρά απαντήσεις για τη μυστηριώδη μορφή που είχε εμφανιστεί στο Μπάσκερβιλ Χολ το προηγούμενο τρίμηνο. Δεν γνώριζε ποιος πραγματικά ήταν ο Ιππότης, μόνο ότι είχε θελήσει να κλέψει τη μηχανή αθανασίας της καθηγήτριας Γκρέι. Ο Άρθουρ, μαζί με τους φίλους του, είχε καταφέρει τελευταία στιγμή να τον σταματήσει.

Το φως του ήλιου έμπαινε άπλετο από τα παράθυρα καθώς άφηναν πίσω τους τον σταθμό και ανέπτυσσαν ταχύτητα. Ο Άρθουρ παρακολουθούσε το ένα μετά το άλλο τα ετοιμόρροπα καλύβια με τον καπνό που έβγαινε σε στήλες από τις καμινάδες τους να δίνουν σιγά σιγά τη θέση τους σε αγροκτήματα πάνω σε λόφους και τον ουρανό να γίνεται καταγάλανος. Στο κάθισμα απέναντί του δύο μικρά παιδιά κοίταζαν με κομμένη την ανάσα τη θάλασσα που ξεδιπλωνόταν στα ανατολικά να λαμποκοπά κάτω από τον ήλιο. Ο Άρθουρ έβλεπε μέσα από το παγωμένο τζάμι τα κύματα που έσκαγαν και τραβιόνταν, έσκαγαν και τραβιόνταν. Το τρένο κλυδωνιζόταν ευχάριστα. Κατέληξε στην απόφαση ότι, ενώ το πρώτο ταξίδι του στο Μπάσκερβιλ Χολ με το αερόπλοιο του διευθυντή Τσάλεντζερ ήταν μια σπουδαία περιπέτεια, το τρένο ήταν πολύ πιο ξεκούραστο μέσο, κι ας έμοιαζε ο Άρθουρ

να στριμώχνεται όλο και περισσότερο στον πάγκο, ενώ ο άντρας με το μουστάκι δίπλα του έμοιαζε να απλώνεται όλο και περισσότερο.

Καθώς το τρένο ανέπτυσσε ταχύτητα, ο Άρθουρ άφησε τη σκέψη του να ταξιδέψει για άλλη μια φορά στο Μπάσκερβιλ Χολ. Αναρωτήθηκε πώς θα επέστρεφαν στο σχολείο οι πιο ευκατάστατοι φίλοι του, ο Τζίμι Μοριάρτι και η Αϊρίν Ιγκλ. Μήπως με όμορφες άμαξες; Ο Γκρόβερ Κούμαρ και η Μέρι Μόρσταν –γνωστή απλώς κι ως Πόκετ– το πιθανότερο να ταξίδευαν στην τρίτη θέση ή με αμαξοστοιχίες όπως η δική του.

Στην πραγματικότητα, δεν είχε και τόσο σημασία πώς θα έφταναν εκεί. Μόνο ότι σύντομα θα ήταν όλοι μαζί ξανά.

Ενώ το μυαλό του πήγε από τον γερτό πύργο, όπου μοιραζόταν με τον Τζίμι ένα άνετο δωμάτιο, στο θολωτό κυλικείο όπου όλοι γευμάτιζαν, τα βλέφαρα του Άρθουρ άρχισαν να βαραίνουν. Το απαλό νανούρισμα του τρένου ήταν απολαυστικά ανακουφιστικό, σαν να ήταν καβάλα σε ένα πολύ ήρεμο άλογο.

Παρ' όλα αυτά, μόλις έκανε αυτή τη σκέψη, το μυαλό του πήγε αμέσως στο δάσος γύρω από τις εκτάσεις του σχολείου, όπου είχε δει πρώτη φορά τον Πράσινο Ιππότη. Μισοκλείνοντας τα μάτια μες στο θολό φως της αυγής, είχε δει έναν άντρα με πράσινη κάπα πάνω σε μαύρο άλογο.

«Θα συναντηθούμε ξανά, Άρθουρ», είχε πει ο Ιππότης

κάτω από την κουκούλα του. «Πιο σύντομα απ᾽ ό,τι νομίζεις».

Κάποιος έπιασε τον Άρθουρ σφιχτά από τον ώμο. Τα μάτια του άνοιξαν απότομα και έβγαλε μια άναρθρη κραυγή κάνοντας τα δυο παιδιά απέναντί του να χασκογελάσουν. Ο άντρας δίπλα του έδειξε έναν καλοντυμένο ελεγκτή εισιτηρίων ο οποίος φαινόταν αρκετά ενοχλημένος.

«Εισιτήριο;» ρώτησε τον Άρθουρ, με ένα ύφος που δήλωνε πως δεν ήταν η πρώτη φορά που το ζητούσε.

«Ναι, φυσικά». Έβγαλε το εισιτήριό του, απλό, χωρίς επιστροφή. Ο ελεγκτής τού άνοιξε μια τρύπα, αφήνοντας τον Άρθουρ να βολευτεί ξανά στη θέση του νιώθοντας ντροπή. Ένιωθε άβολα, και δεν πίστευε ότι έφταιγε μόνο το όνειρο που είχε δει. Ένα ρίγος διέτρεξε τον αυχένα του. *Έγινα ρεζίλι σ᾽ όλο το βαγόνι;*

Όταν όμως βρήκε το κουράγιο και έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του, είδε ότι κανείς δεν τον κοίταζε. Πίσω του ακριβώς κάθονταν μια ηλικιωμένη γυναίκα που λαγοκοιμόταν –έδωσε το εισιτήριό της στον ελεγκτή χωρίς να ανοίξει τα μάτια της–, μια ροδομάγουλη γυναίκα με ένα καλάθι ξέχειλο με λαχανικά, ένας νεαρός άντρας που κάπνιζε πίπα, και ένας άλλος άντρας που διάβαζε εφημερίδα. Ο Άρθουρ κοίταξε στα πεταχτά τους τίτλους της πρώτης σελίδας.

Παράξενο.

Το κύριο άρθρο έγραφε ότι υπήρχαν καθυστερήσεις στο

άνοιγμα του σταθμού Γουέβερλι. Ωστόσο, ο καινούριος σιδηροδρομικός σταθμός του Εδιμβούργου είχε ανοίξει εδώ και μήνες. Γιατί να μπει κάποιος στον κόπο να διαβάσει μια τόσο παλιά εφημερίδα;

«Εισιτήριο», γάβγισε ο ελεγκτής. Καθώς ο άντρας έδινε το εισιτήριό του, κατέβασε λίγο την εφημερίδα του.

Του Άρθουρ τού κόπηκε η ανάσα.

Ήταν ο άντρας με το πελιδνό πρόσωπο από τον σταθμό.

Μόλις διέκρινε το βλέμμα του Άρθουρ πάνω από την εφημερίδα του, συνοφρυώθηκε.

Σηκώθηκε απότομα, αρπάζοντας το εισιτήριό του από τον ελεγκτή που τον αγριοκοίταξε, και άρχισε να διασχίζει τον διάδρομο.

Ερχόταν προς το μέρος του Άρθουρ.

Ο Άρθουρ πετάχτηκε από τη θέση του και πέρασε σαν σίφουνας δίπλα από τους υπόλοιπους επιβάτες χωρίς να δίνει σημασία στις πνιχτές διαμαρτυρίες τους και τα έκπληκτα βλέμματα.

Διέσχισε τρέχοντας τον διάδρομο. Πίσω του άκουγε βροντερά βήματα.

Αν κατάφερνε να φτάσει στην πόρτα στο τέλος του βαγονιού, ίσως μπορούσε να την κλειδώσει για να μην τον ακολουθήσει κανείς.

Άπλωσε το χέρι και τράβηξε την πόρτα με όλη τη δύναμή του. Εκείνη άνοιξε και ο Άρθουρ σωριάστηκε σε ένα μικρό πλατύσκαλο με ένα χαμηλό προστατευτικό

κιγκλίδωμα. Ο τσουχτερός χειμωνιάτικος αέρας τον χαστούκισε στα μάγουλα, αιφνιδιάζοντάς τον προς στιγμή. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του.

Μόνο μια στενή σιδερένια δοκός ένωνε αυτό το πλατύσκαλο με το επόμενο. Δύσκολα θα κατάφερνε να φτάσει στο βαγόνι που ήταν πίσω του… εκτός αν ήθελε να πηδήξει με κίνδυνο της ζωής του. Ήταν παγιδευμένος.

Βρίσκοντας πάλι τη ψυχραιμία του, ο Άρθουρ προσπάθησε να κλείσει την πόρτα, όμως ο άντρας όρμησε έξω. Κάτι τον έσφιξε γύρω από τον λαιμό. Τα χέρια του ήταν ακινητοποιημένα πίσω από την πλάτη του, το σώμα του κολλημένο πάνω στο λεπτό κιγκλίδωμα του πλατύσκαλου, ενώ το έδαφος κάτω από τις ράγες χανόταν και μια στενή γέφυρα ορθωνόταν στη θέση του. Χαμηλά από κάτω, ένα ποτάμι άφριζε.

«Σε τσάκωσα, μικρέ», γρύλισε μια φωνή στο αφτί του. «Φοβάμαι ότι τώρα δεν έχεις πού να πας».

ΔΥΟ

Όπου δεν πίπτει λόγος, πίπτει ράβδος

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ από κάτω φαινόταν παγωμένο και αδυσώπητο. Ο Άρθουρ ξεροκατάπιε προσπαθώντας να θυμηθεί κάτι χρήσιμο από τα μαθήματα πυγμαχίας με τον καθηγητή Στόουν. Κάτι που θα τον βοηθούσε να μην πέσει από το κιγκλίδωμα.

«Τώρα που μείναμε οι δυο μας…» άρχισε να λέει ο άντρας που του είχε επιτεθεί.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει. Ο Άρθουρ πήρε μια βαθιά ανάσα κι έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και το τίναξε με δύναμη προς τα πίσω. Το πιο σκληρό τμήμα του κρανίου του χτύπησε τη μύτη του άντρα. Ακούστηκε μια κραυγή πόνου κι έπειτα η λαβή στους καρπούς του Άρθουρ χαλάρωσε αρκετά, ώστε να ελευθερώσει το μπράτσο

στριφογυρίζοντάς το και να μπήξει τον αγκώνα του στην κοιλιά του άντρα.

Εκείνος διπλώθηκε στα δύο από τον πόνο. Ο Άρθουρ γύρισε, έτοιμος να δώσει μάχη για να επιστρέψει στο βαγόνι. Σάρωσε με το βλέμμα του το πλατύσκαλο, ψάχνοντας να βρει κάτι που θα του χρησίμευε για να υπερασπιστεί τον εαυτό του. Αντ᾽ αυτού, το βλέμμα του έπεσε σε ένα κομμάτι χαρτί που ήταν πεσμένο κάτω, δίπλα στον άντρα που βογκούσε. Ένα εισιτήριο.

Τα μάτια του Άρθουρ μισόκλεισαν καθώς έριχνε μια ματιά στο εισιτήριο και μετά στράφηκαν στον άντρα. Ήταν ψηλός, μυώδης και νεότερος απ᾽ όσο έδειχνε από μακριά. Το τραχύ μάλλινο παλτό του δεν έστρωνε καλά πάνω του, και ο Άρθουρ τράβηξε μια ασημένια τρίχα, μακριά όσο μια βελόνα μανταρίσματος. Κούνησε αποφασιστικά το κεφάλι. Είχαν αφήσει πλέον πίσω τους το ποτάμι και, μαζί μ᾽ αυτό, τον πανικό του.

«Κάποιος σ᾽ έστειλε από το Μπάσκερβιλ Χολ, έτσι δεν είναι;» ρώτησε καθώς το τρένο διέσχιζε αγκομαχώντας ένα πολύχρωμο πάπλωμα από βοσκοτόπια και λιβάδια.

«Έτσι ακριβώς», είπε αγριεμένος ο άντρας. Κοίταξε σκυθρωπά τον Άρθουρ ενώ σηκωνόταν πάλι όρθιος και σκούπιζε το αίμα από τη μύτη του. «Μακάρι να το ᾽χες καταλάβει προτού προσπαθήσεις να μου σπάσεις τη μύτη».

Τον αγριοκοίταξε πάνω από τα διάσπαρτα σημάδια ευλογιάς που είχε στο αριστερό μάγουλό του. Ο Άρθουρ

έβγαλε ένα μαντίλι και το έδωσε στον άντρα, επιφυλακτικός ακόμη.

«Και, τέλος πάντων, πώς με πήρες χαμπάρι;» ρώτησε, παίρνοντας το μαντίλι και κρατώντας το στη μύτη του. «Κανονικά, δεν έπρεπε να με καταλάβεις».

«Να, πρώτον, σκέφτηκα ότι αν ήθελες να με σκοτώσεις, θα είχες αρπάξει την ευκαιρία όταν περνούσαμε πάνω από το ποτάμι».

«Τότε δεν ήθελα», μουρμούρισε ο άντρας. «Μπορεί να έχω αλλάξει γνώμη τώρα».

«Δεύτερον, σου έπεσε το εισιτήριο από την τσέπη». Ο Άρθουρ έδειξε το χαρτί στο έδαφος. «Είναι ένα εισιτήριο επιστροφής από το Λιτλ Μπίγκσμπι, την κοντινότερη πόλη στο σχολείο».

«Και τι σε κάνει τόσο σίγουρο ότι δεν μ᾽ έστειλαν από κει για να σε απαγάγω ή να σου σπάσω τα πόδια; Ποιος είσαι; Ο κύριος Δημοφιλής;»

Ο Άρθουρ κόντεψε να βάλει τα γέλια. Σκέφτηκε τον Σεμπάστιαν Μόραν, ένα πλουσιόπαιδο στην τάξη του που είχε αντιπαθήσει τον Άρθουρ από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν. Ένα συναίσθημα το οποίο συμμερίζονταν και τα υπόλοιπα μέλη του Τριφυλλιού, της πανίσχυρης λέσχης που συνεργαζόταν με τον Πράσινο Ιππότη. Και βέβαια είχε εχθρούς ο Άρθουρ στο Μπάσκερβιλ Χολ.

Σήκωσε ψηλά την ασημένια τρίχα που είχε τραβήξει από το παλτό του άντρα. Πολύ μακριά για να είναι σκύλου ή

γάτας, πολύ παχιά για να είναι ανθρώπου. «Τρίτον, αυτή είναι μια τρίχα λύκου», είπε. «Το παλτό σου είναι γεμάτο από τέτοιες. Ο μόνος λύκος που ξέρω είναι αυτός που προστατεύει το Μπάσκερβιλ Χολ, και κανένας εγκληματίας δεν θα ρίσκαρε να τον πλησιάσει αρκετά για να του τρίψει την κοιλιά. Λοιπόν, έχω απαντήσει στις ερωτήσεις σου. Σειρά σου τώρα. Ποιος είσαι, και ποιος σε *έστειλε*;»

Ο άντρας ύψωσε τα φρύδια, είτε εντυπωσιασμένος είτε ενοχλημένος.

«Καλά τα ΄λεγε ο Χολμς», είπε. «Είσαι ξύπνιο αγόρι, σίγουρα. Με λένε Μπιλ. Μπιλ Γουίγκινς».

Έτεινε το χέρι στον Άρθουρ, ο οποίος, προτού το σφίξει, ανοιγόκλεισε έκπληκτος τα βλέφαρα μόλις άκουσε το όνομα του Σέρλοκ Χολμς.

«Άρα ήδη ξέρεις ότι είμαι ο Άρθουρ Ντόιλ», αποκρίθηκε. «Είσαι φίλος του καθηγητή Χολμς;»

Ο Γουίγκινς ύψωσε τα φρύδια με μια σαρκαστική έκφραση. «Φίλος, κατά κάποιο τρόπο», είπε. «Ο γερο-Σίρλεϊ με ξελάσπωσε πριν λίγα χρόνια που ήμουν ζορισμένος, οπότε τώρα προσπαθώ να τον βοηθώ όποτε μπορώ».

«Και πώς ακριβώς τον *βοηθάς*;» ρώτησε ο Άρθουρ. «Γιατί σε έβαλε να με παρακολουθείς;»

«Για να σε προστατεύσω, φυσικά», είπε ο Γουίγκινς. «Πεταγόμουν μια στο τόσο στο Εδιμβούργο για να βεβαιωθώ ότι όλα πήγαιναν καλά. Ήρθα πάλι χθες βράδυ για να σιγουρευτώ ότι θα γυρίσεις σήμερα με ασφάλεια

στο σχολείο. Πού να φανταστώ ότι *εγώ* θα χρειαζόμουν προστασία».

Ο Άρθουρ πήγε να τον ρωτήσει από τι τον προστάτευε ο Γουίγκινς, αλλά σταμάτησε.

«Έχει να κάνει με τον Πράσινο Ιππότη, ε;» ρώτησε. «Τι ξέρει ο καθηγητής Χολμς; Γιατί ανησυχεί τόσο ώστε να σε στείλει;»

Ο Γουίγκινς σήκωσε ψηλά τα χέρια σαν να παραδινόταν. «Πληρώνομαι για να μην κάνω ερωτήσεις. Αν και θα ζητήσω ένα εξτραδάκι. Βαρέα και ανθυγιεινά». Έδειξε βλοσυρά τη ματωμένη μύτη του, αγριοκοιτάζοντας ξανά τον Άρθουρ.

«Μα με στρίμωξες στο πλατύσκαλο και με άρπαξες από τον αυχένα», είπε εκείνος, νιώθοντας ξαφνικά τα μάγουλά του να φουντώνουν παρά το κρύο.

«Εσύ βγήκες τρέχοντας εδώ πέρα και κοίταζες πάνω από το κάγκελο σαν να ᾽θελες να πηδήξεις», μουρμούρισε θυμωμένος ο Γουίγκινς. «Τέλος πάντων. Ας μπούμε πάλι μέσα. Ξεπάγιασα».

Άνοιξε την πόρτα του βαγονιού και έκανε νόημα στον Άρθουρ να μπει προτού τον ακολουθήσει. Καθώς περνούσαν, οι συνταξιδιώτες τούς κοίταζαν με περιέργεια, κάποιοι με αποδοκιμασία. Ο μυστακοφόρος άντρας που καθόταν δίπλα στον Άρθουρ είχε πιάσει τώρα όλο τον χώρο κοντά στο παράθυρο, έτσι ο Άρθουρ στριμώχτηκε δίπλα στον Γουίγκινς. Πέρασαν την υπόλοιπη διαδρομή σιωπηλοί.

Ο Γουίγκινς συνέχισε να διαβάζει την παλιά εφημερίδα του αφήνοντας τον Άρθουρ στις σκέψεις του. Το τρένο επιτάχυνε και επιβράδυνε, κάνοντας συχνά στάσεις καθώς προχωρούσε αγκομαχώντας προς τα νοτιοδυτικά.

Αφότου ο Άρθουρ και ο Πράσινος Ιππότης είχαν συναντηθεί στο δάσος, ο καθηγητής Χολμς τον είχε προειδοποιήσει πως ο Ιππότης δεν είχε ολοκληρώσει τα σχέδιά του να κατακτήσει την αθανασία. Ίσα ίσα, μόλις που άρχιζε. Όλο το υπόλοιπο τρίμηνο, ο Άρθουρ είχε πιέσει τον Χολμς για να μάθει περισσότερες πληροφορίες, όμως το μόνο που απαντούσε ο καθηγητής ήταν ότι θα του έλεγε όταν ερχόταν η στιγμή.

Ε, λοιπόν, αφού ο Χολμς είχε ανησυχήσει τόσο ώστε να βάλει κάποιον να τον παρακολουθεί, τότε σίγουρα είχε έρθει η στιγμή. Με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, σύντομα θα μάθαινε ό,τι έπρεπε να γνωρίζει για τον άντρα που λεγόταν Πράσινος Ιππότης.